

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

17 april påbörjade 1600 palestinska fångar en hungerstrejk.

Deras krav är mycket modesta:

- att få tillgång till telefon
- att få familjebesök – fångar från Gaza får inga besök eftersom familjerna inte får tillstånd att komma in till Israel
- tillgång till sjukvård
- att slippa isoleringscell

- ett slut på "administrative detention" – dvs fängslande utan någon anklagelse eller dom på obestämd tid

Det har varit mycket sparsamt med rapporter om denna strejk, som leds av *Marwan Barghouti*.

FN-organet Unesco röstade om en resolution som slår fast att Israels utgrävningar i östra Jerusalem är ett brott mot internationell lag.

Som enda europeiska land valde Sverige att rösta ja till resolutionen, som underkände det israeliska anspråket, medan de flesta andra europeiska länder valde att lägga ned sin röst. Grekland, Storbritannien, Italien och

Litauen röstade mot resolutionen.

Det svenska agerandet uppskattas inte av israeliska regeringen.

"Alla EU:s ändringsförslag har tillgodosetts, varför innehållet var acceptabelt för oss. Sverige eftersträvade EU-enighet in i det sista. Det var först efter EU-konsensus brutits som Sverige beslutade att rösta för resolutionstexten. Sverige stöder fullt ut Unescos viktiga arbete för att skydda världsarvet i Jerusalem, vari givetvis ingår både judiskt, muslimskt och kristet arv.", skrev Margot Wallström till TT.

JIPF lovordar det svenska ställningstagandet och tackar utrikesministern för att ha stått upp för internationell rätt.

Och om några dagar fyller ockupationen 50 år. Sorgligt.

Jakub Srebro

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen, Jakub Srebro. Per-Ivar Glaser, layout

I detta nr

Ilan's anförande Bajit *Ilan Cohen* 2 • B'Tselem tar inte order från Netanyahu *Hagai El-Ad* 4 • Man behöver inte vara för BDS *Brooke Davies* 6 • Ett lagförslag blir lag 8 • Ett märkligt nationalhem 9 • Palestinas Nelson Mandela 10 • Fick Barghouti 5 livstider? Begin skulle ha fått 91! *Gush Shalom* 13 • Judiska identiteter i skuggan av staten Israel *Lars Dencik* 15 • 50 år av ockupation - nu är det nog! 16 • Häv ockupationen – För ett fritt Palestina! 17 • Nazister begränsar ännu judars liv 19 • En hörnsten mot apartheid 20 • Israeliska ministrar ger klarsignal *Jonathan Lis* 21 • Läkare från Indien, vakter från Tjetjenien *Gideon Levy* 23 • CUI BONO *Uri Avnerys* 25 • Law, roads, housing, buses are all separate *Mehdi Hasan* 28

Ilan's anförande Bajit 18.5.2017

BEING INVITED TO a panel to discuss BDS, Boycotts, Divestments and Sanctions, which in the Jewish context is very controversial, indicates that Bajit has a vibrant culture of free speech and exchange of opinions. KoI Haka-vod, I hope this is not the last time that JIPF is invited.

Yes, JIPF, Jews for Israeli-Palestinian Peace, has adopted the Palestinian call for BDS in order to express our support for this non-violent form of resistance against the occupation. As a Jewish organisation we have decided to support only BDS activities that clearly/ unequivocally target Israel's occupation- and blockade policies.

The Israeli government, which is dominated by the settler movement, defame the BDS campaign as anti Israeli and anti-Semitic, claiming that its target is to isolate and delegitimize Israel and trying thus to distract from the main reason for BDS, namely the occupation: 50 years now of home demolitions, check points, night raids, settlement expansions, land theft, settler violence, unequal water access, administrative detentions, separate roads and an almost complete siege on Gaza. Two years ago I travelled with friends from JIPF and the Swedish Palestinian solidarity group PGS through the West Bank. I saw with my own eyes, what hardly any Israeli citizen gets to see unless as a soldier. Especially the witnessed

harassment and humiliation of the Palestinians in Hebron was difficult to bear.

But occupation affects increasingly also the seemingly healthy Israeli society. Economic subsidies for the settlement enterprise and the military expenditure for oppression and control of the Palestinian population divert economic resources from the welfare sector and contribute to increased poverty in Israel itself. New restrictive laws against NGOs for human rights, who oppose the occupation have been passed and even the support for a boycott of settler products has been declared a criminal act. In the attempt to get rid of critical media coverage the israeli government tries now to shut down the public broadcasting service. Ran Goldstein, executive director of the Israeli Physicians for Human Rights, whom I recently met in Stockholm underlined, how difficult it has become for the NGOs to work, because of the new law restrictions and because of the growing hostility against human rights activists. The soldier association "Breaking the Silence" has been called "enemy of Israel" and "B'Tselem" a "disgrace" by government members.

With 600 000 settlers in 250 settlements and with over 40% of the WB under control of the settlement's local and regional councils and consequently not accessible for the

Palestinians, the two state solution is vanishing. The Palestinians nevertheless still insist on their own state side by side with Israel. We and the Israeli peace camp support their cause, because the alternative, which lures around the corner, is an Israeli state with a large Palestinian population without equal rights---an apartheid state.

If you thinks that I am exaggerating, here is a quote from the main editorial of Haaretz regarding the new nation state bill from this May 7th:

”The nation-state law is the constitutional cornerstone for apartheid in the entire Land of Israel..... it seeks to enshrine the rule of a Jewish minority over an imagined Arab majority. This is a fearful and aggressive move by a people that sees itself as a minority and is preparing to maintain control over an apartheid state that contains a Palestinian majority living under its rule.”

The fight of the Palestinians for their own state is therefore in the interest of every democratic Jew. We therefore support the occupied Palestinian people’s non-violent struggle against

the occupation. The demands of the Palestinian BDS initiative include:

- Ending the occupation and dismantling the wall and
- Respecting the Right of Palestinian refugees to return according UN resolution 194

These principle demands are legitimate, we recognize though that their implementation require practical considerations and international involvement especially regarding the right to return.

We had inside JIPF intensive discussions prior to the decision to support the BDS call, just because it calls officially for the “BDS of Israel”. We in JIPF are fiercely against the occupation not against Israel and we make sure that our support of the BDS campaign reflects this.

In that way we want to send a clear message to all Israelis who want to end the occupation and want to save and develop a democratic Israel for all its citizens with a Jewish majority.

Ilan Cohen

.....
• **Two embassies in two states.**

• The U.S. Embassy to
• The State of Israel -
• In West Jerusalem,
• Capital of Israel.

• The U.S. Embassy to
• The State of Palestine -
• In East Jerusalem,
• Capital of Palestine.

• Two embassies
• In two states.

• *Published in Haaretz, 19/05/17*

B'Tselem tar inte order från Netanyahu, inte heller världen

Debattinlägg i Haaretz av *Hagai El-Ad*, 26.4.2017

www.haaretz.com

opinion/.premium-1.785801

PREMIÄRMINISTER Benjamin Netanyahu misslyckades med att förhindra att Tysklands utrikesminister fick höra denna vecka några fakta om ockupationen från B'Tselem. Detta misslyckande följde Netanyahus tidigare misslyckade försök att hindra Belgiens premiärminister från att höra dessa fakta för några veckor sedan, och att hindra framförandet av dessa fakta inför FN: s säkerhetsråd för några månader sedan. Världen har hört, håller på att höra och fortsätter att höra om ockupationen, och det finns enbart en sak som den israeliska regeringen kan göra åt det: att avsluta ockupationen.

Sakförhållandena är kända sedan länge. Mindre än två månader före ockupationens 50-års jubileum vet hela världen att Israel kontrollerar hela området och alla människor mellan Medelhavet och Jordanfloden. De vet att denna våldsamma kontroll av miljontals människor på Västbanken (inklusive Östra Jerusalem) och i Gazaremsan yttrar sig i form av en grym daglig rutin av expropriering, förstörelse, dödande och förtryck av palestinierna, varje minut av varje dag, sedan ett halvt sekel, som det passar den israeliska herrens nyck.

Under den största delen av dess historia, och för varje dag på nytt har

staten bestämt sig för att upprätthålla sin kontroll över palestinierna. Alla våra administrativa, juridiska, planläggnings- och militära institutioner samarbetar för det. Men det finns ingen etisk eller juridisk täckmantel som kan dölja det dagliga våldets djupgående konsekvenserna. Anständiga människor kommer att göra allt som står i sin makt för att få slut på denna orättvisa.

Om dessa sakförhållanden är kända, vad är då Netanyahu rädd för?

Premiärministern och sina koalitionskollegor har tillsammans med de flesta "oppositions"partierna, ingen avsikt att avsluta ockupationen. De har blivit vana vid den sedan ett halvt sekel rådande situationen, där Israel steg för steg genomdriver sina intressen på palestiniernas bekostnad utan att betala ett internationellt pris för detta. Det är en "Israbluff" av historiska proportioner; Israel uppfyller inte de mest elementära kraven på demokrati, men drar likväl fördelar av medlemskapet i dem demokratiska nationernas klubb. Detta gör det möjligt för oss att fortsätta härska över ett annat folk, samtidigt som vi struntar i grundläggande moraliska principer och internationell rätt.

Som israeler kan vi inte förlika oss med fortsättningen på den 50-åriga ockupationen och dem därav resulterande kränkningarna av dem mänskliga rättigheterna. Men så länge världen fortsätter att vara likgiltig inför situationen och avstår från att vidta åtgärder, fortsätter Israbluffen att frodas. Därför måste det internationella samfundet stå fast vid att klargöra för Israel att dess handlingar på andra sidan av den gröna linjen korsar röda linjer.

Möjligheten att detta så småningom kommer att hända, är just det som skrämmer Netanyahu och alla andra anhängare av status quon. Israeler som motsätter sig ockupationen bör känna sig mycket uppmuntrad av detta. Internationella befattningshavare borde noggrant uppmärksamma dessa händelser, när de avväger sitt politiska ställningstagande.

När allt kommer omkring är B'Tselem en liten organisation med en årlig budget, som är knappt en tiondel av vad som spenderas på att skydda bosättarna, som bor i hjärtat av östra Jerusalems palestinska bostadsområden. Staten har däremot i 50 år spenderat miljarder för att bevara och upprätthålla ockupationens moraliska illdåd. En hel armé av politiker och domare, propagandaexperter och diplomater, fängelsevakter och Shin Bet-säkerhetsagenter, poliser och soldater, byråkrater och kontorsanställda har blivit investerad i ockupationen. Och ändå är Netanyahu rädd.

Oron hos status-quo-anhängarna bör ingå i vår arbetsplan. Att få slut på ockupationen på ett icke-våldsamt sätt kan enbart lyckas om vi kan övertyga världen och särskilt Israels vänner att de måste klargöra för Israel, att det som är inte kommer att bestå och att fortsättningen på ockupationen kommer att leda till internationell handling.

Vi tar inte order från Netanyahu, inte heller världen. Framför allt kan man inte beordra fakta att försvinna, inte heller kan man instruera det onda att maskera sig som rättvisa. Idag, bara veckor före 50-årsjubileet av ockupationen, finns det ett hopp om att den kan stoppas genom att beslutsamt driva kampen här och på alla viktiga internationella arenor.

Hagai El-Ad är verkställande direktör för B'Tselem

Översättning: Ilan Cohen

Partner

Marwan Barghouti
Can be
A partner for
Israeli-Palestinian peace
Or a leader
Of the struggle
Against the occupation.

The choice is ours.

Published in Haaretz, 21/04/17

Man behöver inte vara för BDS för att kallas antisemit . . .

Den 31 mars 2017

FÖR TVÅ DAGAR SEDAN deltog jag i en delegation vid ett stort FN-toppmöte med syfte att konfrontera BDS. Vi deltog eftersom även vi bekämpar den globala BDS-rörelsen, och ville erbjuda ett seriöst, kraftfullt alternativ till högerens misslyckade proisraeliska försvar som vi kan uppleva varje dag på universitetsområden och runt om i landet.

I stället blev mötet en perfekt sammanfattning på varför det judiska samhället förlorar kampen mot BDS – och helt stöter bort unga människor från Israel.

När vi gav uttryck för att detta att effektivt konfrontera BDS kräver att man gör motstånd mot ockupationen, möttes vi av hån och glåpord. En statlig lagstiftare kallade oss från podiet för "antisemiter" och fick stående ovationer. Deltagare i toppmötet kallade oss för "svin", talade om för oss att vi framkallade nästa förintelse och föreslog att vi skulle besöka Gaza för att "bli halshuggna". Under en paus i bekämpandet av BDS kränkte och hånade paneldeltagare studenter som kritiserar bosättningarna, och kallade ockupationen för "en lögn".

Om det amerikanska judiska etablissemanget är intresserade av att förstå varför de kämpar för att engagera unga människor och progressiva, borde de se inte längre bort än

denna händelse. Det här toppmötet är symptomatiskt för ett långt större problem.

Och vi är förvissade om att vi har lösningen: Att opponera sig mot BDS innebär också att bekämpa ockupationen.

Många av dem som också sponsrar detta toppmöte likställer rutinmässigt kritik mot ockupationen med ett förnekande av Israels existensberättigande. De slår falskeligen ihop försvaret av Israel med att försvara bosättningar och ockupation.

Dessa attityder visar att toppmötet helt hade tappat kontakten med judiska amerikaner, den överväldigande majoriteten av dem som motsätter sig bosättningar och stödjer en tvåstatslösning. Detta är ännu tydligare bland unga judar som jag själv, som vet att det gamla gardets aktioner och retorik skulle kunna driva en generation av unga judar mot den globala BDS-rörelsen.

Många amerikanska judiska ledare i publiken sade ingenting när vi kallades för antisemiter, med några betydande och uppmuntrande undantag. Hur tror de att progressiva studenter som hör detta meningsutbyte, kommer att reagera?

Det är dags för dem att ta itu med sanningen: Det finns inget sätt att bekämpa BDS utan att bekämpa ocku-

pationen. Största delen av stödet för den globala BDS-rörelsen handlar om mycket stor oro för kränkningar av mänskliga rättigheter på Västbanken och de hot som ockupationen medför för israeler och palestinier.

Toppmötet var totalt likgiltigt för denna oro och lyfte fram extremister, entusiastiska Trump-supportrar och islamofobiska röster. Detta är i sig självt mycket oroande och ett bomb-säkert sätt att förlora kampen mot BDS.

Men det handlar om mer än att bara vinna på campus eller nå ut till judar som inte anslutit sig - att ignorera ockupationen innebär att Israel tillåts ge efter för det som den f.d. Mossadchefen Tamir Pardo faktiskt kallade för "det största existentiella hotet".

Därför är organisatörernas kortsynta fokus på BDS på bekostnad av andra alternativ så missriktat. Jag kunde inte låta bli att tänka: att om det judiska etablissemanget skulle lägga ner lika mycket tid på att kämpa för fred som de gör för att bekämpa BDS - då skulle detta snart tillhöra det

förflutna, och israeler och palestinier skulle ha det mycket bättre.

Vi vet att det bästa sättet att bekämpa BDS är att stödja en tvåstatslösning och bekämpa ockupationen.

Jag gillar inte att bli hånad och kränkt, men J Street och J Street U är vana vid att bli trakasserade. Vi förstår att det kostar på att bekämpa ockupationen och att stå för en tvåstatslösning. Vi kommer att fortsätta med vårt kritiska arbete, trots en del av det judiska samhällets upprörande fientlighet.

Sanningen är den att det enda sättet att besegra BDS även är det enda sättet att säkra Israels framtid som det judiska folkets demokratiska hemland. Det är hög tid för de judiska organisationerna vi hört denna vecka att få denna promemoria.

Tack för allt ni gör,

Brooke Davies
Ordförande för J Street U
National Board

Översättning: Anja Emsheimer

Medlemsavgiften 2017

Bästa JIPF-medlem, det är ett nytt år och med största sannolikhet har du ännu inte betalat in medlemsavgiften för år 2017. Hjälp oss genom att betala den så fort som möjligt.

290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet • 500kr plus: stödmedlemskap inkl. JIPF-bladet • 140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet

190kr endast årsprenumeration på JIPF-bladet

JIPF tar tacksamt emot gåvor: **plusgiro 475 29 17-7**

OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress

Styrelsen

Ett lagförslag blir lag – de som bojkottar Israel blir bannlysta

av Udu Shaham den 7 mars 2017

ISRAELS KNESSET ANTOG i måndags den lag som tillåter inrikesministern att vägra bevilja visa till dem som stödjer BDS-rörelsen eller uppenbara medlemmar som vill komma in i landet.

Ett lagförslag röstades i måndags igenom i plenum med röstsiffrorna 46-28 vid den tredje och slutgiltiga behandlingen som tillåter inrikesministeriet att förbjuda dem som stödjer bojkott av Israel att komma in i landet.

Åtgärden kommer att tillåta inrikesministern att vägra bevilja visum för icke-israeliska medborgare om de är aktiva i en organisation med koppling till BDS-rörelsen eller om de offentligt stödjer en bojkott av Israel.

Ordföranden för inrikeskommittén i Knesset, Knessetledamoten David Amsalem (Likud) presenterade lagförslaget och sade att det skulle uppfattas som en uttrycklig åtgärd.

”Om någon förödmjukar mig, släpper jag inte in honom till mig,” sade han. ”Om någon kränker oss, svarar vi; den här lagen är grundläggande.”

Amsalem tillade att han inte är emot befogad kritik och att den här lagen är till för att hantera situationer där röda linjer överskrids. ”De talar inte om att bara bojkotta bosättningarna;

de talar om att bojkotta staten såsom stat, utan att göra någon åtskillnad. Vi talar här om antisemiter,” tillade han.

Efter att lagförslaget hade gått igenom sade Knessetledamoten Bezalel Smotrich (Bayit Yehudi), en av initiativtagarna till lagförslaget, att lagen återspeglar statens vilja att bekämpa sina fiender.

”Vi har fått nog av att vända andra kinden till,” sade han. ”De senaste åren har en ny antisemitisk front mot Israel inletts.

Våra fiender driver en kampanj för att delegitimera och bojkotta Israel. Att förbjuda BDS-supportrar som kommer hit för att skada oss inifrån landet är det minsta vi kan göra /för att bekämpa/ mot dessa Israel-hatare.”

Knessetledamoten Zouheir Bahloul (Zionist Union) sade att den här lagen är en del i en tävlan från högern för att se ”vem som är mest extrem”.

”I stället för att slåss för att bevara den israeliska demokratin inspireras Amsalem av skumma regimer, som forna Sovjetunionen, och kräver att få rikta in sig på alla som inte tycker som regeringen,” sade Bahloul.

”Staten Israel skapar själv ammunition för BDS-aktivister och jag upp-

manar till ett stopp i detta vansinne som denna högerregering för oss in i.”

Knessestledamoten Ayman Odeh (Joint List) sade att han under sin senaste resa till USA hade mött judar som stödjer bojkott av bosättningarna och hävdade att de är mot ockupationen men inte mot staten.

”Jag är också motståndare till ockupationen och för att bojkotta bosättningarna som är ett krigsbrott och

en stöld av privat mark från palestinier. Så om man säger att folk inte får komma in i landet därför att de stödjer bojkott av bosättningar, bidrar till att Israel garanterat utestängs i hela världen.”

<http://www.jpost.com>

Israel-News/Politics-And-Diplomacy/
Bill-banning-boycotters-from-Israel-
becomes-a-law-483434

Översättning: Anja Emsheimer

Ett märkligt nationalhem

WE WILL HAVE a National State for the Jewish people, in which the majority of the world's Jews are not citizens, and in which two million non-Jewish Arabs will be citizens, in whose "eternal capital", Jerusalem, there live some hundreds of thousands of Arab inhabitants who are not citizens, which militarily occupies the West Bank with some 2.5 million Arabs, and which indirectly controls the lives of another two million Arabs in the Gaza Strip.

Citerat från Uri Avnery:s kolumn "Ett märkligt nationalhem" från 13.5.2017

zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1494589093?ver=Fri%2C+12+May+017+14%3A38%3A14+%2B0300&utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+Gush-shalom%20english+%28Gush-Shalom%29

I början av april publicerade **The European Journal of International Law** ett brev till EU och dess medlemsländer. Detta brev, undertecknat av 26 prominenta jurister, kräver att EU slutar handla med de israeliska bosättningarna.

De hävdar att denna handel måste förbjudas eftersom bosättningarna är illegala. Om EU inte implementerar ett sådant beslut, då har medlemsstaterna både rätt och skyldighet att göra det själva.

Brevet och argumentationen kan läsas i sin helhet på:

mondoweiss.net/2015/12/european-trading-settlements/?mc_cid=a9844324f0&mc_eid=46e1403581

Jakub Srebro

Palestinas Nelson Mandela

2017-04-22

JAG MÅSTE ERKÄNNA EN SAK: jag gillar Marwan Barghouti.

Jag har besökt honom i hans blygsamma hem i Ramallah flera gånger. Under våra samtal har vi diskuterat en israelisk-palestinsk fred. Vi har samma idé: att skapa en palestinsk stat bredvid den israeliska staten, och upprätta fred mellan de två staterna, baserat på 1967-års gränser (med smärre justeringar), med öppna gränser och samarbete.

Detta var inte en hemlig överenskommelse: Barghouti har upprepat detta förslag många gånger, både i fängelser och utanför.

Jag tycker också om hans fru, Fadwa, som är utbildad advokat men ägnar sin tid åt att kämpa för sin makes frigivning. På Yasser Arafats välbesökta begravning råkade jag stå bredvid henne och såg hennes tårdränkta ansikte.

Den här veckan påbörjade Barghouti, tillsammans med ungefär ett tusen andra palestinska fångar i Israel, en hungerstrejk med öppet slut. Jag har just skrivit under en namninsamling för att han ska bli frisläppt.

Marwan Barghouti är en född ledare. Trots sin ringa resning står han ut i varje folksamling. Inom Fatah-rörelsen blev han ledare för ungdoms-

avdelningen ("Fatah" är initialerna i "palestinska frihetsrörelsen" omvänt).

Barghouti-familjen är en utspridd klan, som dominerar flera av byarna i närheten av Ramallah. Marwan själv föddes 1959 i byn Kobar. En av hans förfäder, Abd-al-Jabir al-Barghouti ledde en arabisk revolt 1834. Jag har träffat Mustafa Barghouti, en aktivist för demokrati, i många demonstrationer och delat tårgasen med honom. Omar Barghouti är en av ledarna för den internationella anti-israeliska bojkottrörelsen.

Kanske är mina sympatier för Marwan påverkade av likheter i våra ungdomstider. Han gick med i den palestinska motståndsrörelsen vid 15 års ålder, samma ålder som jag själv var när jag gick med i den hebreiska underjordiska rörelsen ungefär 35 år tidigare. Mina vänner och jag betraktade oss själva som frihetskämpar, men vi märktes av de brittiska myndigheterna som "terrorister". Det samma har nu skett för Marwan – en frihetskämpe i sina egna ögon och för majoriteten av det palestinska folket, men en "terrorist" i de israeliska myndigheternas ögon.

När han ställdes inför rätta i Tel Avivs tingsrätt försökte jag och mina vänner, medlemmar i den israeliska fredsorganisationen Gush Shalom (fredsblocket), demonstrera för att visa vår solidaritet med honom i

rättssalen. Vi kördes ut av beväpnade vakter. En av mina vänner blev av med en tånagel i denna ärofyllda kamp.

För många år sen kallade jag Barghouthi för den ”palestinska Mandela”. Trots deras olikhet i längd och hudfärg finns det en grundläggande likhet mellan de två: båda är män av fred, men rättfärdigade bruket av våld mot sina förtryckare. Hursomhelst, medan Apartheidregimen nöjde sig med ett livsstraff blev Barghouthi dömd till skrattretande fem livstider plus 40 år för våldshandlingar utförda av hans organisation Tanzim.

(Gush Shalom publicerade ett uttalande den här veckan som föreslog att med samma logik borde Menachem Begin ha dömts till 91 livstider av briterna för bombningen av King David Hotel, i vilket 91 personer, varav flera judar, förlorade livet. [Översättarens kommentar: denna text finns också översatt i detta nummer av JIPF-bladet.]

Det finns ännu en likhet mellan Mandela och Barghouthi: när apartheidregimen krossades av en kombination av ”terrorism”, våldsamma strejker och världsomfattande bojkott, trädde Mandela fram som naturlig ledare av det nya Sydafrika. Många förväntar sig att Barghouthi kommer bli president, efter Mahmoud Abbas, när en palestinsk stat upprättas.

Det är något i hans person som inspirerar självförtroende, vilket gör honom till en naturlig skiljedomare i

interna konflikter. Hamasanhängare, som är i opposition med Fatah, är benägna att lyssna på Marwan. Han är en ideal medlare mellan de två rörelserna.

För några år sen, under Marwans ledarskap, skrev en stor grupp fångar som tillhörde båda organisationer på ett upprop för nationell enhet, med konkreta villkor. Det kom ingenting ur detta.

Förresten kan det vara ytterligare en anledning för den israeliska regeringen att avslå alla förslag på frigivning av Barghouthi, även när ett utbyte av fångar erbjöd en lämplig möjlighet. En fri Barghouthi kunde bli en mäktig agent för palestinsk enhet, det sista som Israels ledare vill ha.

Divide et impera – söndra och härska – har sen romersk tid varit en guidande princip för varje regim som förtrycker ett annat folk. De israeliska myndigheterna har varit mycket framgångsrika i detta. Politisk geografi erbjöd en ideal utgångspunkt: Västbanken (av Jordanfloden) är avskuren ifrån Gazaremsan av ungefär 50 km israeliskt territorium.

Hamas fick grepp om Gazaremsan genom val och våld, och vägrar acceptera PLO:s ledarskap, som är en union av mer sekulära organisationer och styr på Västbanken.

Detta är inte en ovanlig situation i nationella frihetsorganisationer. De splittras ofta i mer eller mindre extrema filialer, till förtryckarnas för-

tjusning. Det sista som israeliska myndigheter vill göra är att frigge Barghouti och låta honom återinföra nationell palestinsk enhet. Gud förbjude.

Hungerstrejkarna kräver inte att själva bli frigivna, utan kräver bättre förhållanden i fängelset. De kräver, bland annat, mer frekventa och längre besök från fruar och familjer, ett slut på tortyr, hyfsad mat och liknande. De påminner oss också om att under internationell lag så är det förbjudet för en "ockuperande makt" att flytta fångar från de ockuperade territorierna till ockupantens hemland. Just detta händer nästan alla palestinska "säkerhetsfångar".

Förra veckan kungjorde Barghouti för dessa krav i en op-ed artikel som publicerades i New York Times, en handling som visar upp tidningens bättre sida. Redaktörens notis beskrev författaren som en palestinsk politiker och parlamentsledamot. Det var en modig handling (som något återupprättade tidningens position i mina ögon, efter att den fördömt Bashar al-Assad för att han använt giftgas utan minsta bevis).

Men mod har sina begränsningar. Dagen därpå publicerade New York Times en redaktionell notis om att Barghouti dömts för mord. Det var en abjekt kapitulation för sionistiska påtryckningar.

Mannen som tog på sig denna seger var en individ som jag finner särskilt motbjudande. Han kallar sig

själv Michael Oren och är biträdande minister i Israel, men han är född i USA och tillhör en liten subgrupp av amerikanska judar som är superduperpatriotiska mot Israel. Han antog israelisk medborgarskap och ett israeliskt namn för att kunna tjänstgöra som Israels ambassadör i USA. I den rollen ådrog han sig uppmärksamhet för att ha använt särskilt häftig anti-arabisk retorik, så extrem att den fick till och med Benjamin Netanyahu att framstå som moderat i jämförelse.

Jag tvivlar på att den här personen någonsin har offrat något för sin patriotism, snarare har han gjort sig en karriär på den. Trots det så talar han med förakt om Barghouti, som har tillbringat större delen av sitt liv i fängelse och exil. Han beskriver Barghoutis artikel i New York Times som en "journalistisk terrorattack". Ska han säga.

En hungerstrejk är en mycket modig handling. Det är det sista vapnet som de minst skyddade på jorden kan ta till – fängelseinterner. Den fruktansvärda Margaret Thatcher lät de irländska hungerstrejkarna svälta ihjäl. Israeliska myndigheter ville tvångsmata palestinska hungerstrejkare. Den israeliska läkarorganisationen vägrade att samarbeta, vilket är dem en heder, eftersom sådana metoder tidigare har lett till offrens död. Det satte stopp för en sådan tortyr.

Barghouti kräver att palestinska politiska fångar ska behandlas som krigsfångar. Inte en chans.

Men, man borde kräva att fångar av alla sorter behandlas huumant. Detta innebär att frihetsberövning är det enda straff som åläggs dem, och att livet i fängelset borde vara under så drägliga villkor som möjligt.

I vissa israeliska fångelser verkar ett sorts *modus vivendi* ha upprättats mellan fångelseledningen och palestinska fångar. I vissa andra är det inte så. Man får intrycket av att kriminalvården är fångarnas fiende, och gör deras liv så miserabla som bara är möjligt. Detta har förvärrats, som ett svar på strejken.

Den här policyn är grym, olaglig och kontraproduktiv. Det går inte att vinna mot en hungerstrejk. Fångarna måste vinna, speciellt då vettiga människor runt om i världen ser på. Kanske till och med New York Times. Jag inväntar dagen då jag återigen kan besöka Marwan som en fri man i hans hem i Ramallah. Ännu mer om Ramallah vid den tiden är en stad i ett fritt Palestina.

Översättning: Joella Berg

Fick Barghouti 5 livstider? Begin skulle ha fått 91!

DEN PALESTINSKA LEDAREN Marwan Barghouti, som nu leder en masshungerstrejk i israeliska fångelser, dömdes faktiskt av en israelisk domstol till fem livstider. The New York Times var redo att publicera detta efter protester från högt upp i den israeliska regeringen.

Premiärminister Netanyahu och hans ministrar behöver påminnas om några faktauppgifter. Till exempel, i bombningen av hotellet King David Hotel i Jerusalem, som utfördes den 22:a juli 1946 av Etzel (Irgun), en underjordisk organisation ledd av Menachem Begin, så dog 91 personer. Av dem rapporterades då det begav sig att 28 var briter, 41 araber, 17 judar och 5 andra.

Detta betyder att det under de nuvarande regler som gäller i det israeliska juridiska systemet så borde Etzel befälhavaren Begin, som personligen beordrade och övervakade attacken mot King David Hotel, ha förtjänat att dömas till 91 på varandra följande livstider. Till detta kunde tilläggas ett dussintal fler livstider för dussintals dödliga attacker utförda av Etzelmedlemmar under Menachem Begins ledarskap.

Trots detta – som premiärminister Netanyahu vet mycket väl – räknades Menachem Begin i Israel som en mycket begåvad parlamentariker och en ledare av rang. Det faktum att den brittiska regeringen definierade honom som terrorist och satte ett högt

pris på hans huvud förhindrade inte att han senare höll ett statsbesök i Storbritannien som premiärminister av Israel och blev officiellt mottagen på Downing Street 10. Likaså Yitzhak Shamir, som också han ansågs vara terrorist av briterna, höll också han ett statsbesök till Storbritannien som Israels premiärminister. Detta är inte ovanligt eller exceptionellt, många nu existerande självständiga stater etablerades av dem som tog upp vapen för att slåss för självständighet och betraktades sålunda som terrorister.

Gush Shalom motsatte sig den publika rättegången mot Marwan Barghouti i en domstol i Tel Aviv, i vilken det var tydligt vilken dom som skulle falla redan från början. Aktivister från Gush, ledda av Uri Avnery, protesterade i rättssalen och blev utkörda av polis. Men kanske medförde det ett positivt resultat: Marwan Barghoutis långa fängelsevistelse har gett honom mycket sympati hos den palestinska allmänheten, vilket fört honom närmare att nå en ledarposition där han kan bli en part i fredsprocessen med den israeliska staten. Det betyder förstås, om och när en israelisk regering bildas som är seriöst intresserad av fred och är redo att upphöra med ockupationsstyret på den palestinska territorierna.

De flesta av de hungerstrejkande palestinska fångarnas krav är i sig enkla och elementära, och det finns ingen anledning att avslå dem. Till exempel så finns det allmänna telefoner i alla fängelser för kriminella

i Israel, genom vilka intagna regelbundet kan prata med sina familjer. Denna rättighet ges även till grymma mördare och ledare för organiserad brottslighet, som det är känt leder kriminella aktiviteter från fängelset. Å andra sidan blir palestinska fångar, som definieras som "säkerhetsfångar", förnekade denna rättighet att upprätthålla kontakt med sina familjer genom allmänna telefonlinjer, trots att fängelseledningen och säkerhetstjänster kan övervaka alla sådana samtal. Detta ökar motivationen för att smuggla in mobiltelefoner i fängelset, vilket exemplifierades i Bassel Ghatas-affären.

Pressmeddelande

Gush Shalom 30 april 2017

<http://zope.gush-shalom.org>

/home/en/channels/press_releases/1493504116/

Översättning: Joella Berg

Walking towards peace

*The occupation
Is 50 years old!*

*Tomorrow evening
We march in Jerusalem
For peace with
The Palestinians,
Jerusalem city of peace,
Capital of two states.*

*"Jerusalem Walks to Peace" – an event organized
by the Israeli peace movements*

Published in Haaretz, 31/03/17

Judiska identiteter i skuggan av staten Israel

Några trådar i Lars Denciks föreläsning på ABF i JIPFs regi om Israel och den judiska diasporan den 9 mars 2017.

Lars Dencik är medlem i styrelsen av föreningen Judisk kultur. Han är professor em i socialpsykologi vid Roskilde universitet. Forskar just nu om antisemitismen i Europa med tyngdpunkt på Sverige.

IDAG ÄR DET EN JUDISK PLIKT att protestera mot utvecklingen i Israel och den brutala ockupationspolitiken och de övergrepp som staten Israel begår men inte mot Israel som sådan.

L berättar att han ville bli mer medveten om judisk kultur för att inte bli "en nyttig idiot" (Lenins term) och agera så att man motarbetar sig själv. Han ville därför lära sig mer om judendomen, religion och kultur.

L anser att Israels bildande var nödvändigt, på grund av alla förföljelser, Förintelsen och även fortsatt antisemitism efter 2:a världskriget (som ex i Elisabeth Åsbrinks bok "1947" visar där hon bl.a. beskriver antisemitismen i England).

Men han menar också att Israel har idag blivit en projektyta för kritik med många olika motiv. Kritiken är ofta oresonlig, Israel görs till det mest odemokratiska landet i hela Mellanöstern.

Den hätska kritiken kan komma från ett mörkrött håll, eller mörkblått, bakom båda är den brun.

Israel är en minoritet av världens alla judar. Israel är en vattendelare i den moderna judenheten. Det problematiska är att Israel ofta talar som om det representerar hela judenheten samtidigt som det bara finns ca 6 miljoner judar medan diasporans judar omfattar ca 13-14 miljoner. Israel kan därför inte göra sig till talesperson för hela judenheten.

- Vad kännetecknar diasporan som livsform?
- Vad innebär "ett judiskt förhållningssätt"?

Omkring Kr.f. levde Jochanan Ben Zachai som drog upp ett grundläggande förhållningssätt som grund för det judiska:

Läran viktigare än territoriet.

Judar representerar ett minoritetsmedvetande:

Av dessa motsatser väljer diasporan den vänstra sidan:

relatera istället för att konfrontera

förhandla istället för att försöka tvinga

söka samarbeta istället för att försöka härska.

Fortsätt på sidan 18!

Den 1 juni 2017 ordnar JIPF ett möte på temat **50 år av ockupation - nu är det nog!**

Israels ockupation av de palestinska territorierna har i år pågått i 50 år.

Tvåstatslösningen är i fara. Växande bosättningar, blockader och diskriminering både i Israel och på de ockuperade territorierna försvårar den redan svaga fredsprocessen. Vad kan vi i Sverige göra?

Vad kan EU och säkerhetsrådet göra? Är det möjligt att lösa konflikten? Ju längre tiden lider desto mer akut blir frågan. 50 år är mer än nog!

För att diskutera Sveriges och EU:s möjliga roller bjuder vi in till ett samtal mellan ambassadör Per Örnéus, regeringens sändebud för fredsprocessen i Mellanöstern, Ove Bring, professor emeritus i internationell rätt och Thomas Hammarberg, rådgivare i mänskliga rättigheter tidigare åt bl.a. FN och EU.

Tid: 19.00

**Plats: Immanuelskyrkan, Kungstensgatan 17
(korsningen Kungstensgatan-Birger Jarlsgatan)**

Per Örnéus har arbetat på UD i många år, de senaste åren som ambassadör för humanitära frågor. Han har varit chef för UD:s enhet för multilaterala utvecklingsfrågor och tjänstgjort som ambassadör och biträdande chef för Sveriges FN-representation i New York.

Ove Bring är professor emeritus i internationell rätt vid Försvarshögskolan. Han har bland annat arbetat som folkrättsrådgivare vid Utrikesdepartementet och som professor i folkrätt vid Uppsala universitet och Stockholms universitet. Hans specialområden är folkrätt, säkerhetspolitik, fredsbevarande och fredsframtvängande åtgärder.

Thomas Hammarberg har verkat som Europarådets kommissionär för mänskliga rättigheter och som generalsekreterare för Amnesty International. Han mottog 1977 Nobels Fredspris å Amnesty Internationals vägnar. Han har verkat som FN-rådgivare för mänskliga rättigheter och som FN:s tidigare generalsekreterare, Kofi Annans representant.

Thomas Hammarberg har även engagerat sig i fredsprocessen i Mellanöstern.

Mötet organiseras av JIPF (Judar för Israelisk-Palestinsk Fred i samarbete med bl.a. ABF, Socialdemokrater för Tro och Solidaritet, Re:Orient och PGS.

Välkomna! JIPF

Häv ockupationen – För ett fritt Palestina!

I år är det 50 år sedan Israel ockuperade Västbanken, Gaza och Östra Jerusalem.

I 50 år har det palestinska folket levt under militärlagar och förtryck. Våld, arresteringar, soldater, murar, bosättningar, vägspärrar och blockad är en del av palestiniernas vardag.

I 50 år har Israel ignorerat internationell rätt och mänskliga rättigheter, utan några konsekvenser.

Välkommen till en manifestation för att visa solidaritet med det palestinska folket. Vi kräver ett slut på ockupationen så att alla människor i Palestina och Israel får leva i fred och frihet.

Det är nog nu - omvärlden måste gå från ord till handling.
För en rättvis fred.

11 juni klockan 15.00 på Sergels torg

Talare:

Palestinas ambassadör Hala Fariz

Per Gahrton, fd ordf Palestinagrupperna i Sverige (PGS)

Anna Karin Hammar, präst och teologie dr

Nael Touqan, ordf Palestinska föreningen i Stockholm

Anna Wester, ordf Palestinagrupperna i Sverige (PGS)

Dror Feiler, Judar för Israelisk Palestins Fred (Jipf)

Ahmad Tibi, palestinsk parlamentariker i israeliska Knesset (via länk)

Amira Hass, israelisk jorunalist (via länk)

Dikter läses av Ahmad Alaydi och Etienne Glaser

Sång och musik: Filistin

Arr: Tillsammans för ett fritt Palestina

Kontakt:

Anna Wester, ordförande Palestinagrupperna i Sverige (PGS)

anna@palestinagrupperna.se

Nael Touqan, ordförande Palestinska föreningen i Stockholm

nalle@admansprak.se

Illan Cohen, talesperson Judar för Israelisk Palestinsk Fred (Jipf)

cohen.ilan46@gmail.com

Eller annorlunda formulerat:
gemenskap framför självständighet,
det universella framför det partiku-
lära.

Reflekterande relation till makten.

Underkastelse under makten för att
bevara kulturen: Kungens lag skall
också vara din lag! Diasporan inne-
bär att man lever i ett land där man
inte delar majoritetsbefolkningens
historia, religiösa föreställningar och
kulturella erfarenheter. Diasporans
hållning är den icketerritoriella
tillhörigheten. Fosterlandet är por-
tabelt? En möjlig utmanande håll-
ning? Man har ett mytiskt hemland.

Diasporan stimulerar till kreativitet.
Det visar 4 personer som avsatt bety-
dande bidrag till den svenska kultu-
ren och det svenska samhället: Ru-
dolf Meindner, Harry Schein, Josef
Frank och Georg Riedel.

Enligt den judiska traditionen med
Talmudtolkningar förhåller man sig
tolkande och ifrågasättande till texter
m.m.

Man är ej dogmatisk, tolkar utifrån si-
tuationen som man befinner sig i just
då. Tolkningarna är narrativa och ut-
går alltid från att det finns en mång-
fald. Till skillnad från den grekiska
traditionen av analyser och slutsat-
ser, behöver inte judiska tolkningar
komma fram till en slutsats.

Ständig upptagenhet av frågan: Vilka
är vi? Hur skall vi förhålla oss?

Detta är avgörande när det gäller dia-
porens förhållande till Israel:

*Judendomen är förankrad i texten
och tolkningarna. Inte i territorium.
Det judiska är förankrat i en icke-ter-
ritoriell identitet. Viktigt inte minst
med förhållningssättet till makten.*

Det land du lever i, dess lag skall vara
din lag. (Man har varit tvungen att in-
ordna sig för sin överlevnads skull).
Lagen skall dock vara explicit (ej
godtycklig) och gälla alla.

Förföljelse är en del av det judiska
medvetandet.

Polyvalens: man kan vara 100% ju-
disk + 100% svensk.

Triggar ständigt reflekterande kring:

- relationen till makthavare
- identitet
- etik ("How do you Jew")

3 kulturella pelare:

- medvetenhet om att alltid vara en
liten minoritet
- hålla historiska minnen vid liv
- en levande tradition att berätta.

*Centrala inslag i en judisk självför-
ståelse.*

- ett Talmudiskt förhållningssätt:
Varför?
- en diasporisk outsider position
(kan se saker ur olika perspektiv,
främjar en kritisk position – etiskt
förhållningssätt)
- skapandet fortsätter genom
människor.
- Tikkun Olam: Skapelsen pågår.
I det judiska ligger kvaliteten att

uppfatta världen som text, en alltid tolkande hållning.

L har också lett ett stort projekt om antisemitismen i Europa med särskild tyngd på Sverige.

Han urskiljer tre olika typer av antisemitism i Sverige idag:

- ”klassisk” – inte så vanlig (med konspirationsteorier om t.ex. att judar håller på att skaffa sig världsherravälde m.m.)
- Israel-avledd.
- Dold (har inget emot judar, men man borde sluta med omskärrelser, m.m.).

L urskiljer följande hot mot judisk fortlevnad:

- I Israel: sakralisering av territoriet (bosättarna och Netanyahu)
- I diasporan: Avritualisering -assimilation?

Lars Dencik
lasse@dencik.se

Vid pennan:
Maria Bergom Larsson

Pressmeddelande

Nazister begränsar ännu judars liv

2 april beslutade Judiska föreningen i Umeå, den enda i norra Sverige, att lägga ner sin verksamhet efter en tid av hot och vandalisering från nazistiska rörelser.

Det är sorgligt att se en sådan mötesplats tvingas ge upp sin verksamhet under påtryckning av antidemokratiska krafter, när dessa mörka krafter får härja fritt och inskränka andra människors religiösa och kulturella frihet.

Som judar och antirasister är vi djupt oroade över en utveckling där nazistiska rörelser, inspirerade av riksdagens vice talman som uttalat att judar och andra minoriteter inte är ”riktiga svenskar”. Det är dags att samhället kraftfullt markerar mot rasisterna så att judar (i detta fall Judiska föreningen i Umeå) och andra minoriteter kan fortsätta sin verksamhet utan att ha ett ständigt hot mot sin verksamhet.

Vi i Judar för Israelisk-Palestinsk Fred värnar om att Sveriges judar, liksom alla andra människor, ska känna sig trygga att leva öppet, med folkets traditioner som en del av sina liv.

Vi hoppas att medlemmarna i Judiska föreningen i Umeå kan fortsätta sitt arbete, även det de utför för ökad förståelse och solidaritet med andra utsatta grupper.

Rebecca Weissberg, rebecca.s.weisberg@gmail.com, Styrelseledamot, JIPF
Olle Katz, ollekatz@gmail.com, tel. 0708943402, Talesperson JIPF
Ilan Cohen, cohen.ilan46@gmail.com, tel. 0768186072, Talesperson JIPF

En hörnsten mot apartheid

ISRAELS NATIONSLAG måste stoppas – den enda vägen att bevara ett demokratiskt Israel är att skydda alla medborgares lika rättigheter.

Nationslagspropositionen, som ministerkommittén för lagstiftning godkänt anonymt i söndags, är en dålig proposition. Ingen förnekar att Israel, som propositionen slår fast, “ är det nationella hemmet för det judiska folket,” eller att “rätten att förverkliga nationellt självbestämmande i Israel är unikt för det judiska folket”.

Det judiska folkets rätt till ett nationellt återuppbyggande i landet Israel erkändes 1917, i Balfour-deklarationen, och godkändes av Förenta Nationerna 1922. Den 29 november, 1947, bekräftade och erkände också FN:s generalförsamling Israel.

”Vi... förklarar härmed upprättandet av en judisk stat, kallad Israel, i landet Israel,” står det i självständighetsdeklarationen. Grundlagen definierar Israel som en judisk och demokratisk stat. För bara någon vecka sedan firades självständighetsdagens 69-års jubileum.

Inte desto mindre är propositionen dålig. Den enda legitima vägen för Israel att försäkra statens judiska identitet är att vara en demokrati, som garanterar jämlikhet för alla medborgare, men med en judisk majoritet. Varje situation där judar vore i minoritet i Israel, och statens judiskhet

upprätthölls enbart via diskriminerande lagar, och en tvingande regim mot majoriteten, skulle vara odemokratisk, och inte hållbar i ett längre perspektiv.

Den enda förklaringen till att Israel fortskrider med arbetet med propositionen är de miljoner palestinier som man har under kontroll i territorier som man fantiserar om att annektera. Eftersom Israel är intresserat av att tillämpa sin suveränitet i landet, men inte är intresserat av att acceptera de palestinier som bor i landet som likvärdiga medborgare, i en och samma stat, tvingas man skapa en laglig infrastruktur för segregation mellan judar och araber. Detta för att bevara den juridiska övermakten. Nationslagen är en konstitutionell hörnsten mot apartheid i hela landet Israel.

Nationslagen är fundamentalt motsatt mot demokrati, då syftet är att bevara regeln om en judisk minoritet över en föreställd arabisk majoritet. Det är ett skrämt och aggressivt utspel av ett folk som ser sig själva som en minoritet och förbereder sig för att behålla kontrollen över en apartheidstat. En stat där en palestinsk majoritet lever under Israels regler. Redan innan den situationen har uppstått, diskriminerar lagen mot Israels arabiska minoritet och märker dem som andra klassens medborgare.

Propositionen om en nationslag måste stoppas. Enda sättet att bevara ett

nationellt hem för det judiska folket är att fredligt släppa de ockuperade territorierna och befria det palestinska folket. För att bevara ett demokratiskt Israel måste jämlikhet mellan medborgarna skapas, i linje med självständighetsdeklarationen löfte. ”Genom jämställda sociala och politiska rättigheter till alla invånare oavsett religion, ras eller kön. ”

The above article is Haaretz's lead editorial, as published in the Hebrew and English newspapers in Israel.

<http://www.haaretz.com/opinion/editorial/1.787870>

Översättning: Maria Fernström

Israeliska ministrar ger klarsignal för nationslagen: Arabiska är inte ett officiellt språk

DEN NYA NATIONSLAGEN gör gällande att 'rätten att förverkliga självbestämmande i staten Israel utslutande gäller det judiska folket'.

Den uppmjukade lagen låter inte demokratin stå tillbaka för statens judiska karaktär.

En kabinettskommitté gav i söndags sitt stöd för en ny version av nationslagen som fråntar arabiskans "officiella språk" dess status, gör gällande att staten Israel är "det judiska folkets nationella hem", och att "rätten att förverkliga självbestämmande i staten Israel utslutande gäller det judiska folket".

Avsikten är att den föreslagna lagen ska ingå i Israels samling av grundläggande lagar som definierar regeringsformen och de medborgerliga rättigheterna.

I motsats till en tidigare version låter den nya lagen inte demokrati stå tillbaka för statens judiska karaktär. Lagen fastslår även att "det nationella språket är hebreiska" och degraderar arabiskans status till "ett speciellt status i staten" samt tillägger att "de som talar det har rätt till statlig service på sitt eget språk, d.v.s. arabiska".

Lagen fastställer också att "var och en som bor i Israel, oberoende av religion eller nationell bakgrund, har rätt att verka för bevarandet av sin kultur, sitt arv, språk och identitet" och att "staten kan tillåta en grupp i samhället, inbegripet medlemmar av samma religion eller nationellt ursprung, att ha gemensamma bosättningar men avskilda från andra grupper.

Lagförslaget föreslår även att grundlagarna inkluderar The Admissions Committees Law som föreskriver att

”staten får låta de olika grupperna i samhället, inklusive medlemmarna av en religion eller nationalitet, bibehålla gemensamma bosättningar men avskilda från andra grupper”. Det slår också fast att ”alla invånare i Israel, oberoende av religion eller nationalitet, får verka för att hans/hennes kultur, arv, språk och identitet bevaras”.

Den tillförordnade chefen för ministerkommittén, turistminister Yariv Levin, sade att ”Idag har jag beslutat att sätta stopp för detta förhållande, och att bekräfta nationslagen inom den lagstiftande ministerkommittén. Vi har alltför länge försökt diskutera och uppnå ett beslut vad gäller lagen – en grundlag där det är svårt att förstå varför den inte har blivit lag tidigare – och vars enkla mål är att försvara Israels status som det judiska folkets stat,” sade han.

Lagförslaget fick enhälligt stöd hos kommittén. Voteringen ägde rum i början av kommittémötet och då inte alla dess medlemmar kunde delta.

The Israel Democracy Institute överlämnade till ministrarna en kritisk granskning av ordalydelsen i lagförslaget och uppmanade medlemmar att inte godkänna det.

Professor Mordechai Kremnitzer och dr Amir Fuchs, granskningens upphovsmän, skrev att idén med att stifta grundlagar på detta sätt och inte som en del av ett fullständigt lagstiftningsförfarande, skulle kunna rubba

den delikata balansen mellan Israel som judisk och demokratisk stat.

Kremnitzer och Fuchs noterade att lagförslaget inbegriper judisk identitet och inga andra grundläggande rättigheter såsom även yttrandefrihet. Dessutom är det så att lagar som ingår i grundlagar, såsom om människovärde och frihet, inte är skyddade mot ändringar, och därför borde den juridiska innebörden prioriteras framför landets judiska identitet, i dess lagstiftning.

Enligt dem kränker lagförslaget väsentligt rättigheterna för landets minoriteter. Lagförslaget kommer till exempel med förslaget att degradera arabiskans status från officiellt språk i Israel till ett språk ”enligt en särskild förordning”. Avi Dichter, knesetledamot för Likud, som sponsrade nationslagen, kallade ministerkommitténs godkännande av lagförslaget för ”ett stort steg mot att slå fast vår identitet” inte bara utomlands utan i synnerhet bland israelerna själva. Han refererade till texten i nationalsången Hatikva och sade att det återspeglar att ”vi är ett fritt folk i vårt land”.

Justitieminister Ayelet Shaked gratulerade Dichter, lagförslagets sponsor, och kallade denna lagstiftning för ett viktigt och nödvändigt steg mot att etablera Israel som judisk och demokratisk stat.

Zehava Galon, Meretz partiledare, kritiserade lagförslaget skarpt och kallade det för ”en krigsförklaring

mot Israels arabiska medborgare och mot Israel som ett demokratiskt och korrekt styrt samhälle. Hon tillade: ”Till och med i dess ’mildare’ version försöker lagförslaget att definiera landet som en judisk stat, inte parallellt med att vara demokratiskt utan snarare på bekostnad av att vara det.”

Som en reaktion på att lagförslaget backas upp av ministerkommittén sade Esawi Freige, arabisk knessetledamot för oppositionspartiet Meretz, att kommitténs beslut ”återigen bevisar att för den nuvarande regeringen

är demokrati en svordom”. Och med hänvisning till ledaren för Frankrikes högerextrema National Front, Marine Le Pen, sade Freige att lagförslaget var i stil med Le Pens nationalism och populism ”utan substans”.

Jonathan Lis
korrespondent för Haaretz

www.haaretz.com
/israel-news/1.787689

Översättning: Anja Emsheimer

Läkare från Indien, vakter från Tjetjenien

Ondska är det enda som styr det israeliska svaret på de palestinska fångarnas hungerstrejk. Allt annat är svepskäl om säkerhet.

Gideon Levy den 8 maj 2017

INTE LÅNGT FRÅN vår bostad svälter hundratals människor; tusentals kan inte sova om natten av oro över sina kära. De har inte en aning om hur de mår; ingen får besöka dem. I 21 dagar nu har de varit utan mat, bara druckit saltvatten.

Den israeliska fängelsevården skymfar dem. Först tog man bort saltet, sen isolerade man dem, bötfällde dem och ökade den redan grymma bördan. Israeliska media rapporterar knappt om deras strejk. De vet hur hjärtat hos deras konsumenter fungerar: de flesta israeler bryr sig inte om strejken, medan en del är glada för den; låt dem dö.

Snart kommer man att börja tvångsmata dem. Om alla läkare i Israel följer den modiga, moraliska och rätta hållningen hos The Israel Medical Association – och det är tveksamt, lita på läkarna i Shin Bet’s säkerhetstjänst – då skulle det inte finnas någon som kunde tvinga in en slang i deras hjälplösa, svältande kroppar. Så Israel har hotat med att ta in läkare från Indien för att genomföra uppgiften. Sen kanske man också importerar fängelsevakter från Tjetjenien för att skjuta ihjäl de svältande ifall de israeliska fängelsevakternas ondska inte räcker till.

Det är Gilad Erdan, Public Security Minister, som orkestrerar denna ondska. Erdan är inte en ond man, definitivt inte värre än genomsnittet, men han vet att onskan mot fångarna, liksom all ondska mot palestinier, kan hjälpa Likuds väljarkår. Så han orkestrerar den. Således är Erdan i slutänden värre än de ondskefulla.

Ondska är den enda lusten som Israel svarar med på de palestinska fångarnas hungerstrejk. Allt annat är att undanflykter om säkerhetsskäl och intetsägande politiska ursäkter i syfte att dölja ondskan. Och varför tillåter man inte människor som avtjänar livstidsdomar att bli fotograferade med sina familjer? Varför inte ge dem ytterligare 15 minuter i besökstid? Det är ren ondska. Att inte förhandla med ledarna för hungerstrejken är ondska. Och att vänta tills de första blir medvetlösas är ondska. Och att driva dem till sitt yttersta och först då börja förhandla är ondska. Och att tillmötesgå några av deras krav först efter att de hungerstrejkande nästan är döda – det är ondska. Och framför allt – att inte gå med på deras krav (alla är de berättigade), det är ojämförlig ondska.

Saker och ting är enkla, svart och vitt. Fångarna vill att deras villkor ska återgå till vad de var för några år sen. Inte ens då var de märkvärdiga. Men Israels nuvarande regering vill skymfa dem.

Man kan knappt hitta ett sant ord i de israeliska massmedia om de palestinska fångarnas levnadsvillkor, bara skamliga och lögnaktiga beskrivningar av deras "villor" och "högtider". Inte ett ord om det faktum att de flesta av dem är politiska fångar. Alla är de "terrorister", och förtjänar således samma behandling. Inte bara deras identitet har suddats ut på ett illvilligt sätt, utan även deras krav: Vem känner ens till vad de vill? Att förstöra staten Israel, det är det de vill, enligt den allmänna okunska-pen. Faktum är att inte ett enda av

deras krav är politiskt. Ej heller finns ett enda krav som är överdrivet om man inte tycker att det är överdrivet att kräva att få anständiga toaletter till familjerna som väntar i timmar utanför fängelset. Men det är ju palestinierna...

Nu väntar båda på att se vem som blinkar först och vem som är större. Fram till dess kommer de strejkande att torteras så att de nästan dör. Det finns unga och gamla, friska och sjuka bland dem, och alla torteras de därför att deras kamp är rättvis och deras uppoffring är stor. Israel kanske kan tillåtas att uppskatta detta. Hur slutet blir kommer inte att bestämmas av den israeliska fångvården utan av Shin Bet, den ondskefulla myndighet som i Israel ansvarar för allt som händer på arabiska.

Man skulle redan på andra dagen ha kunnat nå en överenskommelse om att avsluta strejken. Men då skulle ju "terroristerna" ha blivit besparade en dos lidande, och det är förstas dåligt för judarna. Så först straffar vi, isolerar, tvångsmatar, importerar läkare, exporterar ondska, och först därefter ger vi dem ytterligare 15 minuters besökstid för deras familjer och kanske t.om. luftkonditionering vid Naffhafängelset.

Varför inte nu?

*Gideon Levy
Korrespondent vid Haaretz*

www.haaretz.co/option/.premium-1.787614

Översättning: Anja Emsheimer

CUI BONO

Uri Avnerys kolumn den 15 april 2017

CUI BONO – ”VEM GYNNAR DET” – är den första frågan som en erfaren detektiv ställer sig när han ska utreda ett brott.

I unga år var jag själv detektiv en kort tid så jag känner till dess betydelse. Ofta är den första och uppenbara misstanken felaktig. Man frågar sig ”cui bono”, och en annan misstänkt som man inte tänkt på, dyker upp.

Nu har denna fråga stört mig i två veckor. Den verkar inte lämna mig.

I Syrien har ett fruktansvärt krigsbrott begåtts. I en rebellstyrd stad, Idlib, har civilbefolkningen drabbats av giftgas. Dussintals med civila, inklusive barn, dog en eländig död.

Vem kan göra något sådant? Svaret var uppenbart: Den där förfärliga diktatorn, Bashar al-Assad. Vem annars? Och inom några minuter (bokstavligen) deklarerade New York Times och en mängd utmärkta tidningar i väst utan att tveka: Det var Assad!

Inget behov av bevis. Ingen undersökning. Det var helt enkelt självklart. Naturligtvis Assad. Inom några minuter visste alla det.

En storm av indignation svepte genom västvärlden. Han måste straffas! Stackar Donald Trump som inte har en aning, gav efter för påtryckningar och beordrade en meningslös missil-

attack på ett syriskt flygfält, efter att i årtal ha predikat att USA på inga villkor får blanda sig i Syrien. Plötsligt ändrade han sig. Bara för att lära den skitstöveln en läxa. Och för att visa världen vilken karlakar! han, Trump, minsann är.

Operationen blev en enorm succé. Över en natt blev den föraktade Trump nationalhjärte. T.o.m. liberaler kysste hans fötter.

MEN HELA TIDEN fortsatte frågan att plåga mig. Varför gjorde Assad detta? Vad hade han att vinna på det? Det enkla svaret är: Ingenting. Absolut ingenting.

(”Assad” betyder på arabiska ”lejon”. I motsats till vad experter och statsmän i väst tycks tro ligger tonvikten på första stavelsen.)

Med hjälp från Ryssland, Iran och Hizbollah håller Assad så sakteliga på att vinna inbördeskriget som i årtal har härjat i Syrien. Han har redan makten över nästan alla de viktigaste städerna som utgör Syriens kärna. Han har tillräckligt med vapen för att döda så många fientliga civila som han vill.

Så varför för Allahs skull skulle han använda gas för att döda ytterligare några dussin? Varför väcka hela världens vrede och bjuda in amerikansk intervention?

Det finns inget sätt att förneka slutsatsen: Assad hade minst att vinna på denna feiga handling. På listan för "cui bono" kommer han allra sist.

Assad är en cynisk diktator, kanske grym, men han är långtifrån galen. Han fostrades av sin far, Hafez al-Assad, som var diktator sedan länge före honom. Även om han vore galen, är hans rådgivare bland de smartaste på jorden: Vladimir Putin i Ryssland, Hassan Rouhani i Iran, Hassan Nasrallah från Hizbollah.

Så vem hade något att vinna på detta? Tja, ett halvt dussin syriska sekter och militärer som bekämpar Assad och varandra i detta vansinniga inbördeskrig. Även deras arabiska sunni-allierade och andra shejker i Gulfstaterna. Och Israel förstås. De har alla ett intresse av att hetsa den civiliserade världen mot den syriska diktatorn.

Det är enkel logik.

EN MILITÄR HANDLING måste ha ett politiskt mål. Som Carl von Clausewitz som bekant sade för 200 år sen: Krig är fortsättningen på politiken men med andra medel.

Huvudmotståndarna i det syriska inbördeskriget är Assadregimen och Daesh. Så vad har USA för avsikt? Det låter som ett skämt: USA vill krossa båda sidorna. Ett till skämt: Först vill man krossa Daesh, därför bombar man Assad.

Att krossa Daesh är högst önskvärt.

Det finns få mer avskryvda grupper i världen. Men Daesh är en idé snarare än bara en organisation. Att krossa Daesh-staten skulle skingra tusentals med hängivna mördare över hela världen.

(Intressant nog var de ursprungliga Assassins* för ca 900 år sen muslimska fanatiker och mycket lika dagens Daesh.)

Amerikas egna skyddslingar i Syrien är en sorglig samling och nästan besegrade. De har inte en chans att vinna. Att skada Assad nu betyder bara att förlänga ett inbördeskrig som nu är ännu mer meningslöst än tidigare.

Det som för mig som varit professionell journalist i större delen av mitt liv, är mest deprimerande i hela denna sak, det är inflytandet från amerikanska och västerländska media i allmänhet.

Jag läser New York Times och beundrar den. Ändå trasade den sönder alla sina professionella normer genom att publicera ett obevisat antagande som dagsens sanning utan behov av bevis. Kanske är det ändå Assad som man ska lägga skulden på när allt kommer omkring. Men var finns beviset? Vem har undersökt saken, och vilka resultat kom man fram till?

Vad värre är – "nyheterna" blev omedelbart en sanning i hela världen. Många miljoner upprepar det okritiskt såsom en självklarhet, som soluppgången i öster och solnedgången i väster.

Inga frågor har kommit. Inget bevis har efterfrågats eller kommit fram. Mycket deprimerande.

ÅTER TILL diktatorn. Varför behöver Syrien en diktator? Varför är landet inte en tjugsig demokrati i USA-stil? Varför accepteras inte tacksamt ett USA-planerat "regimskifte"?

Den syriska diktaturen är inte något tillfälligt fenomen. Den har mycket konkreta rötter.

Syrien skapades av Frankrike efter första världskriget. En del splittrades senare och blev Libanon.

Båda är konstgjorda skapelser. Jag tvivlar på att det ens idag finns riktiga "syrier" och riktiga "libaneser". Libanon är ett bergigt land, idealiskt för små sekter som har behov av att försvara sig. Under århundraden har många små sekter funnit en tillflyktsort där. Som ett resultat är Libanon fullt av sådana sekter som misstror varandra – sunnimuslimer, shiiter, maronitiska kristna, många andra kristna sekter, druser, kurder.

I Syrien är det mer eller mindre likadant, med samma sekter samt alawiterna. Dessa liksom shiiterna är efterföljare till Ali Ibn Abi Talib, kusin och svärson till profeten (därav namnet). De innehar en bit mark i norra Syrien.

Båda länderna behövde hitta på ett system som tillät så olika och ömsesidigt misstänksamma enheter att

leva tillsammans. De fann två olika system.

I Libanon, med sitt förflutna av många brutala inbördeskrig, hittade man på ett fördelningssystem. Presidenten är alltid maronit, premiärministern sunni, befälhavaren för armén drus och talmannen i parlamentet shiit.

När Israel 1982 invaderade Libanon, stod shiiterna i södern lägst i rang. De välkomnade våra soldater med ris. Men snart insåg de att israelerna inte hade kommit bara för att besegra deras besvärliga grannar utan avsåg att stanna. Så de ödmjuka shiiterna påbörjade en mycket lyckad gerillakampanj under vilken de blev den mäktigaste samhällsgruppen i Libanon. De leds av Hizbollah, Allahs parti. Men systemet håller fortfarande.

Syrierna fann en annan lösning. De underkastade sig villigt ett diktatorskap för att hålla landet samman och garantera inre fred.

Bibeln berättar att när Israels barn bestämde sig för att de behövde en kung, valde de en man vid namn Saul som tillhörde den minsta stammen, Benjamin. De moderna syrierna gjorde i stort sett samma sak: de underkastade sig en diktator från en av de minsta stammarna: Alawiterna.

Familjen Assad är sekulära, antireligiösa makthavare – raka motsatsen till det fanatiska, mordlystna Daesh. Många muslimer tror att alawiterna inte alls är muslimer. Sedan Syrien förlorade Yom Kippur-kriget mot Is-

rael för 44 år sedan, har Assad-familjen bevarat freden vid våra gränser, fastän Israel har annekterat de syriska Golanhöjderna.

Inbördeskriget i Syrien pågår fortfarande. Alla strider mot alla. De olika ”rebellgrupperna”, skapade, finansierade och beväpnade av USA, är nu i dålig form. Det finns åtskilliga konkurrerande jihadist-grupper som alla hatar det jihadistiska Daesh. Det finns en kurdisk enklav som vill utträda. Kurderna är inte araber men i huvudsak muslimer. Det finns kurdiska enklaver i angränsande Turkiet, Irak och Iran vars ömsesidiga fiendtlighet hindrar dem från att göra gemensam sak.

Och så har vi den stackars, oskyldiga Donald Trump som har svurit att inte ge sig in i hela denna röra, men gör precis det.

En dag tidigare föraktades Trump av halva det amerikanska folket, inklusive större delen av media. Genom att bara skjuta upp några missiler har han vunnit allmän beundran som en kraftfull och klok ledare.

Vad säger det om det amerikanska folket och om mänsklighet i allmänhet?

*Assassins,
en.wikipedia.org/wiki/Assassins

Översättning: Anja Emsheimer

Law, roads, housing, buses are all separate; it's called apartheid

Palestinian labourers wait to get through an Israeli checkpoint as they return to their homes after a day's work in Israel near the village of Ni'lin in the West Bank. Photo, 2010, by David Silverman, Getty.

Top Israelis have warned of apartheid so why the outrage at a UN report?

By Mehdi Hasan, The Intercept
March 22 2017

IN THIS MEMOIR the Israeli journalist Hirsh Goodman described how he returned home from the Six Day War in June 1967 to hear the country's founding father and first prime minister, David Ben Gurion, speak on

the radio. “Israel, he said, better rid itself of the territories and their Arab population as soon as possible,” recalled Goodman. “If it did not Israel would soon become an apartheid state.”

Goodman was born and raised in apartheid-era South Africa. “That phrase, ‘Israel will become an apartheid state,’ resonated with me,” Goodman wrote. “In a flash I understood what he was saying.”

In a flash. Yet fifty years later, despite an entrenched and ongoing occupation, Israel’s defenders angrily reject any invocation of the A-word. Leading U.S. politicians who have dared utter it in relation to Israel, such as John Kerry and Jimmy Carter, have been forced to apologize and backtrack. Last week, the United Nations Economic and Social Commission for Western Asia (UNESCWA) became the first U.N. agency to publish an official report documenting how “Israel has established an apartheid regime that dominates the Palestinian people as a whole,” and this provoked — as my colleague Glenn Greenwald has noted — a huge furor which led to the U.N. secretariat removing the report from its website and the Jordanian head of the UNESCWA, Rima Khalef, quitting in protest.

Good riddance, say supporters of the Jewish state. To mention the grotesque crime of apartheid in the same sentence as the democratic state of Israel, they claim, is “slander”, a “smear”, a “despicable” and “blatant lie”, a shameful act of “Israel-bashing” and a “new form of antisemitism.”

So what, I wonder, does that make Ben Gurion? Dishonest or despicable? How about Yitzhak Rabin, who

told a TV journalist in 1976 during the first of his two terms as Israel’s prime minister, “I don’t think it’s possible to contain over the long term, if we don’t want to get to apartheid, a million and a half [more] Arabs inside a Jewish state”? Was he also engaged in a smear campaign against the nation he led?

In recent years, two more former Israeli premiers, Ehud Olmert and Ehud Barak, have echoed their illustrious predecessors’ warnings. Olmert has predicted that “if the two-state solution collapses, and we face a South African-style struggle for equal voting rights, then the State of Israel is finished” while Barak has declared that “if this bloc of millions of Palestinians cannot vote, that will be an apartheid state.”

Are they Israel bashers, too?

Meanwhile, several high-profile Israelis have suggested that apartheid is not a future risk but a present reality, including former education minister Shulamit Aloni (“Israel practises its own, quite violent, form of apartheid with the native Palestinian population”), former environment minister Yossi Sarid (“what acts like apartheid, is run like apartheid and harasses like apartheid, is not a duck — it is apartheid”) and former attorney general Michael Ben-Yair (“we established an apartheid regime in the occupied territories”).

Others have gone even further, recognizing that Israel is in complete

control between the Jordan River and the Mediterranean Sea, and extending the apartheid analogy from the occupied West Bank and Gaza to inside the Green Line, to what's considered Israel proper. Former Foreign Ministry chief Alon Liel, who also served as ambassador to South Africa, has said that "until a Palestinian state is created, we are actually one state. This joint state...is an apartheid state."

Are we expected to dismiss all of these former Israeli officials as Israel-haters?

And what shall we do with the testimonies of prominent South Africans who defeated apartheid at home — only to be horrified by what they then witnessed in the occupied territories? "I've been very deeply distressed in my visit to the Holy Land," wrote the Nobel Peace Prize-winning bishop Desmond Tutu in 2002. "It reminded me so much of what happened to us black people in South Africa." A range of senior officials from the African National Congress have backed Tutu's comparison, including former South African president Kgalema Motlanthe ("the current situation... is worse than conditions were for blacks under the apartheid regime"), current speaker of the South African parliament Baleka Mbete ("far worse than apartheid") and former South African intelligence minister Ronnie Kasrils ("the Israeli measures, the brutality, make apartheid look like a picnic").

Are we expected to believe that all of these veterans of the South African anti-apartheid struggle have lost their minds? Are we supposed to denounce them as antisemites?

A concrete wall near Ramallah keeps apart Arabs and everyone else. Photo by Abbas Monmani/AFP/Getty Images

Then there is international law. What is often left unsaid in much of the debate over Israel and the A-word is that one can legitimately debate whether, or to what extent, modern Israel resembles apartheid-era South Africa. In the occupied West Bank, with its "separate and unequal" road networks, water systems and housing policies, and where Israeli settlers are bound by Israeli civil law while Palestinians are judged according to Israeli military law, it seems an open and shut case. Inside the Green Line, where Palestinian citizens of Israel have the right to vote and stand for parliament and where Arabic is an official language it is, admittedly, less clear-cut. However, human rights groups like Adalah

point to more than 50 different laws or bills in Israel that privilege Jews over Arabs or discriminate in favor of Jews in areas such as housing, education and family reunification.

Yet under international law, apartheid is a specific crime with specific definitions, independent of the South African experience. The 1973 International Convention on the Suppression and Punishment of the Crime of Apartheid widened the definition of apartheid to “similar policies and practices of racial segregation and discrimination as practiced in southern Africa” and applied it to “inhuman acts committed for the purpose of establishing and maintaining domination by one racial group of persons over any other racial group,” including the denial of free movement and the expropriation of land.

Four years after the collapse of the Afrikaner regime in South Africa, the 1998 Rome Statute, which established the International Criminal Court (ICC), defined apartheid as “inhumane acts...committed in the context of an institutionalized regime of systematic oppression and domination by one racial group over any other racial group or groups and committed with the intention of maintaining that regime.”

From a strictly legal perspective, therefore, whether or not Israel is identical to, or even resembles, apartheid-era South Africa is, frankly, irrelevant. The only issue that matters is whether Israel is in violation

of international law. In 2009, a team of academics and lawyers commissioned by South Africa’s statutory research agency concluded that Israel maintains “a system of domination by Jews over Palestinians” and “this system constitutes a breach of the prohibition of apartheid.” In 2013, another study co-authored by international law professor and former UN special rapporteur on human rights in the Occupied Territories, John Dugard, found “Israeli practices in the occupied territory are... in breach of the legal prohibition of apartheid.”

Back in 1967, Goodman understood in a flash what Ben Gurion was trying to say. Today, defenders of the Jewish state refuse to understand the warnings of former Israeli prime ministers, the condemnations of South African anti-apartheid activists, and the clear strictures of international law. For Palestinians, however, this is far from an academic issue or a mere debating point. For fifty years they have been the victims of discrimination, segregation and oppression. How much more do they have to endure?

JIPF's Handlingsprogram

Politiskt program

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

Verksamhetsprogram

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m

JIPF-bladet

är medlemsblad för föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm

E-post: redaktionen@jipf.nu

Talespersoner

Olle Katz, tel.: 070 894 34 02 och Ilan Cohen, tel.: 076 818 60 72

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år

Gåvor tas tacksamt emot på

Plusgiro 475 29 17-7